

Arrest

nr. 265 495 van 14 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 25 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 oktober 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 8 november 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 november 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 1 juli 2020 en op 4 september 2020.

1.3. Op 28 mei 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Libanon. U bent op (...) 1993 geboren in Sour te Libanon. U bent van religie een soennitische moslim. U bent als afstammeling van Palestijnse vluchtelingen uit 1948 ingeschreven bij de UNRWA en u bent als dusdanig geregistreerd bij de Libanese autoriteiten. U woonde vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek uit Libanon in het Palestijns vluchtelingenkamp al-Bass. U ging tot het negende jaar naar de UNRWA-school 'al- Sजार' school, waarna u een beroepsopleiding heeft aangevat bij het instituut van Tiba te Sour. U heeft deze opleiding echter vroegtijdig stopgezet daar u besloot om Libanon te verlaten. U trok naar Lagos (Nigeria) waar uw oudere broer K.(...) op dat moment tewerkgesteld was. Van 2012 tot 2015 verbleef u op legale basis in Nigeria en was u er als mecanicien voor graafmachines tewerkgesteld bij verschillende bedrijven, o.a. 'High Teq Construction' en 'South Energy'. In deze periode keerde u op regelmatige basis terug naar Libanon. In maart 2015 verliet u Nigeria definitief daar het project waar u op dat moment aan werkte afgerond was en u de situatie in Nigeria persoonlijk niet langer leefbaar vond. U keerde terug naar Libanon waar u zich opnieuw bij uw familie vestigde in de ouderlijke woning in het Palestijns vluchtelingenkamp al-Bass.

Na uw terugkeer naar Libanon was u tewerkgesteld in de domein van waterinstallaties. Daarnaast was u eveneens verantwoordelijk voor de verdeling van goederen en de werknemers in het importbedrijf van uw oudste broer K.(...).

In 2015 heeft u zich aangesloten bij Ansar Allah, een Islamitische groepering die actief was binnen het vluchtelingenkamp, daar u werken wou laten uitvoeren aan uw ouderlijke woning. U dacht dat uw lidmaatschap het verkrijgen van de nodige documenten/vergunningen voor deze werken zou vergemakkelijken. In het kader van uw lidmaatschap diende u tweemaal per week een bewakingsopdracht uit te voeren in het vluchtelingenkamp al-Bass of in het naburig gelegen al Rashadih vluchtelingenkamp. Na ongeveer één jaar diende u een opleiding te volgen waarbij u leerde om te gaan met wapens. Doorheen 2017 werd u meermaals gevraagd om naar de Palestijnse vluchtelingenkampen Ein el Helwe en Miehieh te gaan. Op dat moment waren er daar immers aanhoudende problemen tussen Ansar Allah en andere gewapende groeperingen. De lokale verantwoordelijke van Ansar Allah, M.(...) a.(...) S.(...), wou dat de leden van Ansar Allah uit het al-Bass kamp hun collega's in Ein el Helwe en Miehieh te hulp zouden schieten. U wou dit niet doen daar dit te gevaarlijk was voor uzelf en u daarenboven geen voorstander bent van het gebruik van geweld. U kon er echter telkens met een smoes onderuit komen. Op een gegeven moment was er echter sprake van een plan waardoor u naar Syrië zou moeten gaan om een militaire training te ondergaan. U voelde dat de druk op u begon toe te nemen en u besloot naar aanleiding hiervan om Libanon te verlaten. U liet Ansar Allah weten dat u uw broer dringend moest gaan helpen in Nigeria. U bracht hen niet op de hoogte van de ware toedracht van uw vertrek, i.c. vanuit Nigeria proberen een visum voor Europa te bekomen, en gaf aan dat u naar Libanon zou terugkeren.

In oktober of november 2017 verliet u Libanon en reisde u af naar Nigeria. Daar trachtte u bij de Italiaanse ambassade te Abuja een visum te bekomen voor Italië om op legale wijze naar Europa te kunnen doorreizen. Uw aanvraag werd echter afgewezen. In maart 2018 keerde u terug naar Libanon. U vestigde zich opnieuw in het Palestijns vluchtelingenkamp al-Bass. Kort na uw terugkeer werd u door M.(...) a.(...) S.(...), de lokale verantwoordelijke van Ansar Allah, verwittigd dat u in de nabije toekomst naar Ein el Helwe diende te gaan aangezien de situatie er enorm verslechterd was. Vervolgens heeft u onmiddellijk contact gezocht met een smokkelaar om het land zo snel mogelijk te kunnen verlaten.

Op 5 april 2018 verliet u Libanon op legale wijze via de luchthaven van Beirut. U reisde via Ethiopië, Bolivia en Brazilië naar Spanje. U besloot echter om bij aankomst in Spanje geen verzoek om internationale bescherming in te dienen daar u uw broer A.(...) in Duitsland wenste te vervoegen. Op 20 april 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Duitse asielinstanties. Na een verblijf van vijf maanden in Duitsland werd uw verzoek geweigerd daar werd vastgesteld dat u reeds vingerafdrukken had gegeven bij de Italiaanse ambassade toen u er ging in het kader van uw visumaanvraag (zie supra) en Italië bijgevolg verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. Vervolgens werd u vanuit Duitsland overgebracht naar Italië. U besloot echter om niet in Italië te blijven daar u er de kans kleiner achtte om een verblijfsvergunning te krijgen. U wou tevens uw vriendin, R.(...) Z.(...) (CG xx/xxx, O.V. xxx), een Palestijnse afkomstig uit Ein el Helwe, die u tijdens uw reis leerde kennen en die sinds april 2018 in België verbleef en hier op 4 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende, hier vervoegen. Vervolgens zette u uw reis verder richting België waar u op 23 oktober 2018 aankwam. Op 8 november 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Na uw vertrek werden uw gezinsleden in Libanon meermaals benaderd door personen met banden met Ansar Allah. Men wou immers weten waar u zich bevond. Zo'n vier à vijf maanden na uw vertrek uit Libanon zouden M.(...) a.(...) S.(...), de verantwoordelijke van de lokale Ansar Allah afdeling, en zijn zoon het land ontvlucht zijn. Er zouden bij zijn vertrek verschillende wapens van de groepering verdwenen zijn. Niemand wist wat M.(...) met deze wapens had aangevangen. Naar aanleiding van dit incident vonden er verschillende huiszoekingen plaats, zo ook bij uw familie daar men dacht dat jullie mogelijks iets te maken hadden met de diefstal van de wapens. Het laatste incident vond plaats in 2020. Uw broer M.(...), die toen net was vrijgekomen nadat hij een gevangenisstraf van vijf jaar had uitgezeten omwille van drugsgebruik, zou door onbekenden zijn benaderd en werd hierbij naar u en de verdwenen wapens gevraagd.

Na uw komst naar België verloofde u zich met vriendin R.(...) Z.(...). In hoofde van uw partner nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 1 maart 2021 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende stukken neer: uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon (kopie), uw geboorteakte (origineel), uw woonstkaart (origineel), uw UNRWA registratie kaart (origineel), uw paspoort (kopie), uw huwelijksakte (origineel), een attest van uw werkgever betreffende uw werkzaamheden in Libanon (origineel), een attest van het volkscomité aangaande uw problemen in Libanon (origineel), uw lidkaart van Ansar Allah (kopie), de geboorteakte van uw partner (kopie), de woonstkaart van uw partner (kopie), een bewijs dat u niet (officieel) gehuwd bent (kopie) en een bewijs op naam van uw partner dat ze niet (officieel) gehuwd is (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in Libanon (zie notities persoonlijk onderhoud AQL A.(...) dd. 01.07.2020, p. 6 en 7). Zo beschikt u over een UNRWA registratiekaart (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 18). Daarnaast kon u, net als uw broers en zussen, onderwijs volgen bij de UNRWA (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 7 en 16). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u medische zorg van UNRWA kon genieten, of er toch minstens recht op had (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 5). In dit verband verklaarde u dat de UNRWA in het algemeen slechts basis medische zorgen verschaft (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 7). Als gevolg hiervan ging u meestal op consultatie bij een (privé) dokter of ziekenhuis (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 7). Dient hier te worden opgemerkt dat dit niet aantoonde dat u geen medische bijstand van de UNRWA zou kunnen krijgen indien u deze zou vragen. Uit uw verklaringen blijkt immers uitdrukkelijk dat u er zelf voor koos om geen beroep meer te doen op hun medische bijstand omdat deze, naar eigen zeggen, ontoereikend zou zijn (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 7). Dat de UNRWA in het verleden slechts gedeeltelijk zou zijn tussengekomen in de kosten voor de verschillende medische behandelingen van uw ouders, daar de medische centra van de UNRWA zelf niet gespecialiseerd genoeg waren om in hun behandeling te voorzien, werpt hier geen ander licht op. Tot slot dient te worden opgemerkt dat het gegeven dat u geen voedselhulp en/of financiële bijstand kreeg van de UNRWA evenmin volstaat om te besluiten dat u geen bijstand genoot. Zo blijkt uit uw verklaringen immers uitdrukkelijk dat uw gezin over voldoende financiële middelen beschikte om in jullie eigen onderhoud te kunnen voorzien. U stelde hierbij uitdrukkelijk dat jullie zonder UNRWA-hulp konden rondkomen (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 7). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel

12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) als er sprake is van een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor het UNRWA onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen; of (3) wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA wegens (1) het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, (2) wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of (3) om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Uit de COI Focus UNRWA financial crisis and impact on its programmes van 23 februari 2021, blijkt dat de kernopdracht van UNRWA erin bestaat bijstand te verlenen in de vorm van basis- en beroepsonderwijs, eerstelijnsgezondheidszorg, sociale hulpverlening, verbetering van de infrastructuur en de kampen, microfinanciering, en noodhulp. Verder blijkt dat het mandaat van UNRWA sinds de oprichting ervan in 1949 om de drie jaar vernieuwd wordt. Zijn huidige mandaat verstrijkt in juni 2023. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve niet dat UNRWA formeel of de jure heeft opgehouden te bestaan. Bijgevolg dient onderzocht te worden of UNRWA zich heden in de onmogelijkheid bevindt om zijn opdracht te vervullen waardoor dient besloten te worden dat de bijstand in het gehele mandaatgebied van UNRWA, dan wel in een specifieke sector van het werkgebied van UNRWA –de facto– heeft opgehouden te bestaan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten om zich terug te trekken als donorland, sinds 2018 kampt met ernstige budgettaire moeilijkheden. UNRWA worstelt om de nodige financiering te krijgen om al zijn programma's te kunnen handhaven. UNRWA's financiering bestaat uit een programmabudget ('programme budget') dat de uitgaven voor UNRWA's kernprogramma's dekt en afkomstig is van vrijwillige bijdragen van staten. Daarnaast is er een noodbudget ('emergency budget') dat wordt gefinancierd door giften van de donorgemeenschap door middel van jaarlijkse noodoproepen ('emergency appeals'). Naast deze budgetten, ontvangt UNRWA fondsen van de donorgemeenschap die bestemd ('earmarked') zijn voor specifieke projecten die donors willen implementeren. De moeilijkheden waarmee UNRWA te kampen heeft bij het opstellen van zijn begroting houden onder meer verband met het jaarlijks karakter van zijn kernbudget ('programme budget'), en met het feit dat het UNRWA sterk afhankelijk is van (toezeggingen van) donaties die worden gedaan door leden van de VN en de lidstaten van de EU. Het budget van UNRWA is immers afhankelijk van vrijwillige giften. Het UNRWA roept daarom op terugkerende basis op tot dergelijke giften, met name tijdens de jaarlijkse internationale conferentie in, die in 2021 in april zal plaatsvinden.

De financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt hebben het agentschap genoodzaakt om diverse maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs, voedselbedeling en sociale hulpverlening die UNRWA verschaft. In 2020 heeft UNRWA verscheidene oproepen voor nooddonaties moeten doen, en zijn toevlucht moeten nemen tot crisisfinanciering via het Central Emergency Response Fund van de Verenigde Naties om een onderbreking van zijn opdrachten te voorkomen. Tegelijkertijd heeft UNRWA diverse budgettaire rationaliserings- en bezuinigingsmaatregelen doorgevoerd. Het doel van al deze buitengewone financierings- en

besparingsmaatregelen bestaat er in ervoor te zorgen dat UNRWA blijft functioneren, dat UNRWA het mandaat waarmee het belast is nog steeds kan blijven vervullen en dat de continuïteit van UNRWA's basisdienstverlening verzekerd blijft.

UNRWA heeft tevens zijn dienstverlening aangepast om adequaat te kunnen reageren op de COVID-19-crisis en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de bevolking in Libanon te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegeneeskunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken. Verder heeft UNRWA tijdens de periode maart-juli en september 2020 zogenaamde "Covid-19 flash appeals" gelanceerd waarbij een bedrag van respectievelijk 93,4 miljoen dollar en 94,6 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de COVID-19 crisis te lenigen. In december 2020 was 51% van de 152 miljoen dollar die toen nog gezocht werd, gefinancierd.

Op 7 april 2021 hebben de Verenigde Staten een bijdrage van 150 miljoen dollar aan UNRWA aangekondigd ter ondersteuning van diensten van UNRWA, zoals onderwijs. Deze bijdrage maakt het mogelijk de continuïteit van de diensten van UNRWA te verzekeren in de vijf gebieden waar zij actief zijn: Libanon, Jordanië, Syrië, de Westelijke Jordaanoever en Gaza. De toegekende middelen zullen zowel de programmabegroting van UNRWA als de jaarlijkse noodoproep (Emergency Appeal) ondersteunen. Zij zullen ook gebruikt worden voor de financiering van voedselhulp, noodhulp in contanten, eerstelijnsgezondheidszorg, psychische en psychosociale gezondheidszorg, noodonderwijs, bescherming, watervoorzieningen, sanitaire voorzieningen en de COVID-19 pandemie.

Zoals uitgebreid in voornoemde COI Focus wordt toegelicht, hebben de financiële crisis en de Covid-19pandemie UNRWA genoodzaakt om maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs, voedselbedeling, microfinancieringsdiensten en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum beperkt is en dat er een vrees bestaat dat UNRWA financieel niet meer in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten. Zonder de ernst van de (financiële) moeilijkheden van UNRWA te willen minimaliseren wijst het CGVS er evenwel op dat bij het beantwoorden van de vraag of UNRWA de facto nog steeds in de mogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen alleen rekening mag gehouden te worden met de feitelijke en actuele situatie zoals zij zich voordoet op het ogenblik van het nemen van een beslissing. Veronderstellingen of speculaties over wat er in de nabije of verdere toekomst zou kunnen gebeuren kunnen niet in overweging genomen worden. Het CGVS benadrukt verder dat het mandaat van UNRWA, in tegenstelling tot bijvoorbeeld het UNHCR, niet is vastgelegd in een statuut, maar dat het agentschap werd opgericht door resolutie 302 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 8 december 1949 en hierbij de opdracht kreeg om bijstand te verlenen aan de zogenaamde 'Palestina vluchtelingen' in de zin van de Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN van 11 december 1948 (UN Doc. A/RES/194(III) (1948), beschikbaar op [https://undocs.org/en/A/RES/194%20\(III\)](https://undocs.org/en/A/RES/194%20(III))). In 1967 werd UNRWA gemachtigd om bijstand te verlenen aan de zogenaamde 'Palestijnse ontheemden' in de zin van de Resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 4 juli 1967 (UN Doc. A/RES/2252 (1967), beschikbaar op [https://undocs.org/pdf?symbol=en/A/RES/2252\(ES-V\)](https://undocs.org/pdf?symbol=en/A/RES/2252(ES-V))). Elk jaar keurt de Algemene Vergadering een aantal resoluties goed die betrekking hebben op UNRWA, met name resoluties getiteld "Operations of the United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East" (Zie bijvoorbeeld Resolutie 75/94 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (10 december 2020) , UN Doc. A/RES/75/94 (2020), beschikbaar op <https://undocs.org/en/A/RES/75/94>) en "Persons displaced as a result of the June 1967 and subsequent hostilities". Doorgaans wordt het mandaat periodiek verlengd door een paragraaf in de resolutie van de Algemene Vergadering getiteld "Assistance to Palestine refugees" (zie bijvoorbeeld Resolutie 74/83 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (13 december 2019) , UN Doc. A/RES/74/83 (2019), beschikbaar op <https://undocs.org/en/A/RES/74/83>). Ook belangrijk voor het mandaat van UNRWA zijn de resoluties van de Algemene Vergadering met betrekking tot de begroting van de organisatie. Wanneer de Algemene Vergadering de begroting van UNRWA en de aan UNRWA te verstrekken middelen uit vastgestelde bijdragen behandelt en goedkeurt, keurt zij impliciet het mandaat van de organisatie goed om de activiteiten uit te voeren waarvoor de begroting en de middelen zijn goedgekeurd. Uit het voorgaande volgt dat enkel de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dat het mandaat van UNRWA bepaalt en aan wie UNRWA jaarlijks rapporteert, en het UNRWA zelf bevoegd zijn om te bepalen of UNRWA nog steeds in staat is om zijn opdracht te vervullen. In navolging van de UNHCR Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees van december 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a1836804.html>) kan er naar mening van het CGVS dan ook slechts besloten worden dat de bijstand die UNRWA verleend de facto is opgehouden wanneer uit een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, jaarverslagen van de UNRWA, of verklaringen van de UNRWA blijkt dat UNRWA zijn activiteiten

heeft gestaakt of niet meer in staat is om zijn mandaat uit te voeren. De tijdelijke opschorting van taken die niet tot de kernopdracht van UNRWA behoren volstaat echter niet om te besluiten dat UNRWA niet langer in staat is om bijstand te verlenen.

Vervolgens wijst het CGVS erop dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties in haar resolutie van 10 december 2020 m.b.t. "Assistance to Palestine refugees" (Resolutie 75/93 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (10 december 2020) , UN Doc. A/RES/ 75/93 (2020), beschikbaar op <https://undocs.org/en/A/RES/75/93>) weliswaar haar bezorgdheid heeft geuit aangaande de negatieve gevolgen van de financiële crisis van UNRWA op de verdere uitvoering van de kernprogramma's van het agentschap , doch geenszins, en dit in tegenstelling tot datgene dat de Algemene Vergadering met betrekking tot de United Nations Conciliation Commission for Palestine (UNCCP) stelt, tot het besluit kwam dat UNRWA heden in de onmogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat UNRWA zelf evenmin verklaart dat het zijn opdracht niet langer blijft uitvoeren, maar dat het agentschap ondanks de financiële crisis en de gevolgen van de COVID-19pandemie nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen op het vlak van voedselhulp, onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en sociale hulpverlening, en dat het wacht op zijn internationale conferentie in april 2021 om op te roepen tot donaties voor het vaststellen van het 'programme budget'.

Wat Libanon specifiek betreft, omvatten de kernprogramma's en -diensten van het agentschap onderwijs, gezondheidszorg, Safety Net Services (SSNP), verbetering van infrastructuur en kampen, en beschermingsactiviteiten. Dankzij de verschillende hierboven genoemde budgetten en financieringssteun, stelt UNRWA in Libanon gratis basis- en middelbaar onderwijs ter beschikking, wat ten goede komt aan meer dan 36.960 leerlingen op 65 scholen in het hele land. UNRWA beheert ook een centrum voor beroepsopleiding op twee campussen met jaarlijks 1 143 studenten. UNRWA beheert er verder 27 faciliteiten voor eerstelijnsgezondheidszorg om Palestina Vluchtelingen gratis toegang te geven tot uitgebreide eerstelijnsgezondheidszorg en verwijst Palestijnse vluchtelingen door naar gespecialiseerde beschermingsdiensten, zoals kinderbescherming, gendergerelateerd geweld en psychosociale hulp van partnerorganisaties. Het agentschap biedt ook financiële steun voor de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg in de ziekenhuizen van de Rode Halve Maan, in particuliere ziekenhuizen en bij geselecteerde overheidsdiensten. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de 12 kampen te Libanon wonen.

Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen ('emergency appeals') voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de bijstand die UNRWA levert aan de Palestina Vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse Vluchtelingen in Libanon toe.

Libanon maakt momenteel een diepe economische, sociale en gezondheidscrisis door. Hoewel de Palestina Vluchtelingen en de faciliteiten van UNRWA niet fysiek werden getroffen door de ontplofing in de haven van Beiroet op 4 augustus 2020, heeft de corona-pandemie een sterke impact gehad op een bevolking die reeds kwetsbaar was door deze crises. Velen zijn afhankelijk van de financiële noodhulp die zij van de UNRWA ontvangen om hun gezinnen te voeden. In een poging de gevolgen van de dubbele crisis te verzachten heeft UNRWA een eenmalige financiële steunmaatregel ingevoerd. Na een blokkering als gevolg van operationele problemen, had UNRWA in juli 2020 al aan meer dan 89.000 gezinnen financiële steun kunnen verlenen.

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële moeilijkheden waarmee de UNRWA sinds 2018 wordt geconfronteerd, gevolgen hebben gehad voor sommige diensten die UNRWA in Libanon verstrekt, en dat UNRWA door de Covid-19-pandemie genooddaakt is geweest bepaalde maatregelen te nemen, blijkt dat de UNRWA derhalve bijstand blijft verlenen ondanks de financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt en de COVID-19-crisis. De maatregelen die UNRWA heeft getroffen teneinde de continuïteit van zijn basisdiensten te verzekeren hebben weliswaar tot gevolg dat sommige diensten tijdelijk zijn opgeschort, en dat bepaalde kernprogramma's- en diensten tot een minimum herleid zijn. Echter, dit neemt niet weg dat UNRWA tot op heden in Libanon nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting, sociale hulpverlening etc.. UNRWA levert aldus nog steeds bijstand aan de Palestijnse vluchtelingen en is derhalve nog steeds in de mogelijkheid om bijstand te leveren en de opdracht waarmee het belast is, uit te voeren

Vandaag beweren dat de UNRWA haar opdracht niet vervult, is voorbijgaan aan de realiteit van de inspanningen die worden geleverd, waarbij de UNRWA alle mogelijke kanalen aanspreekt, om

bijkomende fondsen te werven en tegelijkertijd een reeks maatregelen heeft getroffen in afwachting van de internationale conferentie die voor april 2021 is gepland. Stellen dat UNRWA niet meer in de mogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen, gaat verder voorbij aan de vaststelling dat de Algemene Vergadering en UNRWA zelf weliswaar terecht ernstig bezorgd zijn over de actuele financiële situatie van UNRWA, maar dat geen van beide instanties tot op heden verklaard heeft dat UNRWA zijn activiteiten heeft stopgezet of dat het niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht of zijn mandaat te vervullen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde “El Kott-arrest” van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden” blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; en (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren. Gelet op het gegeven dat UNRWA noch de jure noch de facto is opgehouden te bestaan is het CGVS van mening dat u derhalve moet aantonen dat u zich op het ogenblik van uw vertrek uit, of bij een terugkeer naar het mandaatgebied van UNRWA (3) in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond/zal bevinden en het voor UNRWA onmogelijk is u in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. U moet derhalve aantonen dat u zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen.

Zoals hierboven reeds werd aangehaald koos u er zelf voor om geen beroep te doen op de medische bijstand van de UNRWA. Aangezien deze naar uw inziens ontoereikend zou zijn (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 7). U deed evenmin beroep op de UNRWA voor financiële bijstand daar uw gezin over voldoende financiële middelen beschikte om in jullie eigen onderhoud te kunnen voorzien (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 7). Uit de door u afgelegde verklaringen kan bijgevolg niet worden afgeleid dat de maatregelen die UNRWA getroffen heeft concrete gevolgen voor u heeft en u hierdoor in een situatie van persoonlijke onveiligheid zou terechtkomen, te meer u, en zoals reeds werd aangestipt, bepaalde diensten, zoals de medische bijstand, niet hebt gevraagd omdat u daar persoonlijk geen nood aan heeft gehad

Daar u niet heeft aangetoond dat het voor UNRWA onmogelijk is om u de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht, dient u aannemelijk te maken dat er in uw hoofde andere “omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil” bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u in geval van een eventuele terugkeer naar Libanon vreest problemen te zullen ondervinden met Ansar Allah – een gewapende groepering waarvan u in 2015 lid zou zijn geworden – naar aanleiding van uw weigering om gaan strijden in de Palestijnse vluchtelingenkampen Ein el Helwe en Miehieh. Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de waarachtigheid van uw verklaringen omtrent uw lidmaatschap bij Ansar Allah. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich in 2015 – nadat u bent teruggekeerd vanuit Nigeria – zou hebben aangesloten bij Ansar Allah. Dit mag verbazen daar uit uw verklaringen blijkt dat u vóór 2015 op geen enkele wijze geïnteresseerd was in politiek (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 11). Dat u zich plots wél politiek bent gaan engageren is, rekening houdend met voorgaande, dan ook enigszins opvallend. U hiernaar gevraagd stelde u dat uw schoonbroer en diens broer u overtuigden om u aan te sluiten bij Ansar Allah (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 10 en 11). U kreeg door hen een zéér positief verhaal van de desbetreffende groepering voorgeschoteld. Zo vertelden zij u onder meer dat u in ruil voor financiële- en materiele steun slechts enkele uren per week op het lokale bureau van Ansar Allah aanwezig diende te zijn als bewaker (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 9 en 11). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u geen nood had aan de financiële ondersteuning daar u en uw broers voldoende inkomsten hadden via jullie reguliere werkzaamheden (zie CGVS dd. 04.09.2020, p. 5). U benadrukte in dit verband meermaals dat u zich in eerste plaats bij de groepering aansloot om de nodige documenten en vergunningen te kunnen bekomen om werken uit te kunnen voeren aan uw ouderlijke woning (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 9 en 10). Naar eigen zeggen is het onmogelijk om een bouwvergunning te verkrijgen indien u geen lid bent van een groepering zoals Ansar Allah of Hezbollah (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 10). Dit is echter een blote bewering van uw kant die u geenszins staft. Wat betreft uw lidkaart van Ansar Allah die u neerlegt ter staving van uw verklaringen aangaande uw betrokkenheid bij de groepering dient voorts te worden opgemerkt dat het door u neergelegde document een loutere kopie betreft, waar hoe dan ook geen bewijswaarde aan kan worden gehecht, daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd en gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt. Dat u effectief lid was van de desbetreffende groepering is bijgevolg op geen enkele wijze aangetoond. Voorts is het opvallend dat u zich op voorhand niet terdege heeft geïnformeerd naar wat uw lidmaatschap concreet zou inhouden en of er al dan mogelijkheden waren om de partij te verlaten indien u niet langer lid wenste te zijn. Zo stelde u in dit verband het

volgende: "Daar heb ik niet aan gedacht. Ik weet niet waarom. Ik was misschien te jong om te denken aan positieve en negatieve punten van aansluiten bij [een] partij" (zie CGVS dd. 04.09.2020, p. 10). Dit biedt echter op geen enkele wijze een verschoning voor uw nalatigheid op dit gebied. Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat u alvorens zich aan te sluiten bij een gewapende groepering toch minstens zou gevraagd hebben of u de organisatie kon verlaten indien het na verloop van tijd toch niets voor u bleek te zijn.

Vervolgens kan worden opgemerkt dat het mag verbazen dat, indien u werkelijk gekant bent tegen het gebruik van geweld, dan wel bezwaren had tegen een participatie aan militaire activiteiten, zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen, u zich überhaupt zou hebben aangesloten bij Ansar Allah (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 11). In dit verband verklaarde u, dat hoewel u voor uw lidmaatschap in 2015 geen bijzondere interesse had in politiek, altijd al een fascinatie heeft gehad voor alles wat te maken heeft met wapens en u graag eens een uniform wou dragen aangezien u als Palestijn geen militaire dienst kon doen (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 11). U voegde er aan toe dat u wel nooit de intentie had om geweld te gebruiken tegen andere personen (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 11). Kan in dit verband echter worden opgemerkt dat Ansar Allah een gewapende groepering betreft die niet terugdeinst voor het gebruik van geweld. Zo was de groepering in het verleden betrokken bij verschillende gewelddadige incidenten in verscheidene Palestijnse vluchtelingenkampen te Libanon. Het is dan ook bijzonder paradoxaal dat u, indien u werkelijk gekant bent tegen het gebruik van wapens, zich juist bij een dergelijke groepering zou hebben aangesloten. Zeker daar uit uw verklaringen blijkt dat u op de hoogte was van de activiteiten van Ansar Allah in de andere vluchtelingenkampen te Libanon, alsook van hun militaire activiteiten in Syrië, alvorens u zich bij hen heeft aangesloten (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 12 – zie CGVS 04.09.2020, p. 9 en 10). U geconfronteerd met voorgaande vaststelling herhaalde u meermaals dat de situatie in al-Bass niet te vergelijken is met de situatie in andere Palestijnse vluchtelingenkampen in de regio. U had bijgevolg niet verwacht ooit effectief te zullen worden ingeschakeld bij militaire activiteiten (zie CGVS dd. 04.09.2020, p. 4 en 10 – zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 12). Deze verklaring raakt echter kant noch wal aangezien de veiligheidssituatie in de kampen fluctueert en afhankelijk is van verschillende (interne en externe) factoren. Dat u er van uitging dat de situatie in al Bass of het naburige al Rashadieh altijd rustig zou zijn, wetende dat in overige kampen de aanwezigheid van Ansar Allah aanleiding gaf tot problemen met de andere aanwezige partijen, zoals o.a. Fatah, is dan ook weinig aannemelijk. U geconfronteerd met voorgaande vaststelling beaamde u volmondig dat u achteraf gezien geen goeie keuze had gemaakt door u aan te sluiten bij de groepering (zie CGVS dd. 04.09.2020, p. 10). Dit biedt echter op geen enkele wijze een verschoning voor het feit dat u zich, indien u effectief gewetensbezwaren heeft/ had tegen het gebruik van geweld, überhaupt zou hebben aangesloten bij een gewapende groepering. Bovendien strookt dit ook geenszins met uw latere verklaringen in verband met de activiteiten van Ansar Allah in buurland Syrië (zie CGVS dd. 04.09.2020, p. 9 en 10). Zo verklaarde u in dit verband dat u lang voordat u zich aangesloten had bij Ansar Allah reeds vernomen had dat er soms leden van de groepering naar militaire trainingen, i.e. trainingen georganiseerd door Hezbollah, gestuurd werden met het oog om te gaan vechten in Syrië. U stelde hieromtrent immers het volgende: "want wij hebben vaak gehoord dat Hezbollah groepen van onze leden meegenomen heeft naar Syrië. Heeft meegenomen voor een trainingscursus en daarna werd de groep daar achtergelaten om verder aan het front te vechten" (zie CGVS dd. 04.09.2020, p. 9 en 10). Zelfs indien u er effectief vanuit ging dat u geen geweld zou moeten gebruiken in het vluchtelingenkamp van alBass – quod non – was het rekening houdend met voorgaande echter geenszins uitgesloten dat u alsnog door de groepering naar Syrië gestuurd zou worden om daar te gaan strijden. Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat u, als jongeman in Libanon en rekening houdende met de algemene situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen alsook de algemene geopolitieke situatie in het Midden-Oosten, zich zou hebben aangesloten bij een gewapende groepering zonder te weten of u al dan niet de kans liep om ingeschakeld te worden voor effectieve militaire doeleinden.

Los van voorgaande en indien uw aansluiting bij Ansar Allah al geloofwaardig zou zijn, quod non, dient vervolgens te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u voor uw vertrek uit Libanon géén concrete problemen heeft gekend met Ansar Allah naar aanleiding van uw herhaaldelijke weigering om te participeren aan de gevechten in de vluchtelingenkampen van Miehieh en/of Ein el Helwe. Uit uw verklaringen blijkt dat u vanaf begin 2017 quasi maandelijks gevraagd werd om naar bovengenoemde kampen te gaan om er de lokale afdeling van de groepering te gaan ondersteunen. U zou er echter telkenmale van onder uit zijn kunnen muizen door gebruik te maken van allerhande smoesjes (zie CGVS dd. 04.09.2020, p. 8). In dit verband stelde u het volgende: "Ja, ik moest elke keer (een) nieuw smoesje zoeken zodat ze niet achterdochtig zouden zijn" (zie CGVS dd. 04.09.2020, p. 8). Zo zou u meermaals gezegd hebben dat u omwille van werkgerelateerde redenen in de buurt van al-Bass of Rashadieh diende te blijven. U gevraagd hoe men hier binnen de partij op gereageerd heeft, stelde u het volgende: "Elke keer zeggen zij misschien (de) volgende keer heb jij meer tijd om er naar toe te gaan" (zie CGVS dd. 04.09.2020, p. 8). Dat u telkens kon weigeren zonder enige vorm van repercussie

ondermijnt in niet geringe mate de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw vrees. Het kan echter geenszins overtuigen dat u, indien men effectief wou dat u de groepering zou gaan bijstaan in Ein el Helwe of in Miehmieh, zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen, gedurende meer dan één jaar telkens op zo'n gemakkelijke wijze kon weigeren.

Vervolgens zetten uw verklaringen betreffende uw vrijwillige terugkeer naar uw ouderlijke woning in het Palestijnse vluchtelingenkamp al Bass - dit na een mislukte poging om vanuit Nigeria naar Europa verder te reizen - de geloofwaardigheid van uw problemen verder op de helling. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u reeds in oktober of november 2017 een eerste poging ondernam om het land definitief te verlaten (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 5 en 6). U zou naar eigen zeggen ergens eind 2017 naar Nigeria zijn afgereisd om aldaar een visumaanvraag in te dienen bij de Italiaanse ambassade te Abuja om op die manier door te kunnen reizen naar Europa. Uw aanvraag werd echter geweigerd waarna u in februari 2018 besloot om terug te keren naar Libanon. Dit mag verbazen daar uit uw verklaringen uitdrukkelijk blijkt dat u op het moment van uw vertrek naar Nigeria niet de intentie had om ooit nog terug te keren naar Libanon (zie CGVS dd. 04.09.2020, p. 12). In een dergelijke context mag het verbazen dat u, éénmaal veilig en wel in Nigeria, géén bijkomende stappen heeft ondernomen om een terugkeer naar Libanon koste wat kost te vermijden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u, nadat uw visumaanvraag werd geweigerd door de Italiaanse ambassade, niets anders heeft ondernomen (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 6). Voorgaande ondermijnt verder in ernstige mate de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw vrees. Voorts is het eveneens verwonderlijk dat u, nadat u in februari 2018 bent teruggekeerd naar Libanon, zich opnieuw in uw ouderlijke woning te al-Bass heeft gevestigd en u simpelweg uw dagdagelijkse activiteiten heeft hervat (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 6 – zie CGVS dd. 04.09.2020, p. 12 en 13). Indien u werkelijk vreesde gedwongen te worden te gaan vechten in Ein el Helwe en/of Miehmieh én u omwille van deze redenen reeds het land had verlaten, kan het geenszins overtuigen dat u gewoon zou zijn teruggekeerd naar al Bass en u er vervolgens nog gedurende méér dan een maand, in casu tot begin april 2018, zou hebben verbleven (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 6 en 16). Er kan ingeval van een waarachtig relaas immers logischerwijs worden verondersteld dat u een terugkeer naar nèt die plaats waar u het risico liep onder druk te worden gezet en het risico liep gedwongen te worden uitgestuurd kost wat kost zou willen vermijden. Uw vrijwillige terugkeer naar uw ouderlijke woonst in Libanon holt de geloofwaardigheid van uw problemen dan ook verder uit. U geconfronteerd met voorgaande bevinding stelde u teruggekeerd te zijn naar al-Bass daar u niemand wou alarmeren (zie CGVS dd. 04.09.2020, p. 13). U verklaarde in dit verband dat indien u zich buiten het kamp had gevestigd men te weten zou komen dat u van plan was om het land te ontvluchten. Dit betreft weerom een blote bewering die kant noch wal raakt. Dat u ter staving van uw verklaringen uw lidkaart van Ansar Allah alsook een attest van het volkscomité betreffende uw problemen neerlegt wijzigt niets aan voorgaande appreciatie. De voorgelegde lidkaart werd hierboven reeds besproken en dienaangaande werd reeds opgemerkt dat aan dit document geen bewijswaarde kan worden toegekend. Kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat, wat de lidkaart betreft, uit dit stuk hoe dan ook op geen enkele wijze afgeleid kan worden dat u in Libanon problemen zou hebben gekend met de groepering naar aanleiding van uw weigering om te gaan vechten in het vluchtelingenkamp van Ein el Helwe of Miehmieh dan wel problemen zou kennen met Ansar Allah in geval van terugkeer naar het land. Net zoals de voorgelegde lidkaart betreft ook het document van het Volkscomité bovendien een loutere kopie waardoor ook aan dit document geen bewijswaarde kan worden toegekend. Wat betreft het attest van het volkscomité dient daarenboven te worden opgemerkt dat het overigens een louter met de hand geschreven document betreft dat door eender wie op eender welk moment kan zijn opgesteld. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat dit attest in mei 2020, i.c. meer dan twee jaar na uw vertrek uit Libanon, werd afgeleverd en dit op expliciete vraag van uw moeder (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 19). Het door u neergelegde attest heeft bijgevolg een sterk gesolliciteerde karakter.

Dient hier volledigheidshalve nog te worden aan toegevoegd nog te worden opgemerkt dat documenten sowieso slechts bewijswaarde hebben wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval.

Wat betreft de gebeurtenissen na uw vertrek uit Libanon, meer bepaald het feit dat u gezocht zou zijn in het kader van de vlucht van M.(...) a.(...) S.(...) en de hieraan gelinkte diefstal/verdwijning van een lading wapens, dient vooreerst te worden opgemerkt dat gezien u uw betrokkenheid bij Ansar Allah niet aannemelijk kon maken (zie supra), het evenmin duidelijk is omwille van welke reden(-en) u bijgevolg verdacht zou zijn van enige betrokkenheid bij de diefstal / verdwijning van wapens na de vlucht van M.(...) a.(...) S.(...). Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande de vlucht van M.(...) a.(...) S.(...), en de vermeende diefstal/verdwijning van een lading wapen, blote beweringen van uw kant betreffen die u geenszins staaft met enig tastbaar begin van bewijs. Dat M.(...) a.(...) S.(...) effectief met de noorderzon vertrokken zou zijn, en hierbij een hele lading aan wapens van Ansar Allah onvreemd zou hebben, heeft u dan ook op geen enkele wijze aangetoond. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen uitdrukkelijk dat u zich op het moment van M.(...) a.(...) S.(...) zijn (vermeende) vlucht uit

Libanon reeds gedurende ettelijke maanden in het buitenland bevond (zie CGVS dd. 04.09.2020, p. 13 en 14). Dat men u, los van voorgaande bevindingen, überhaupt zou verdenken van enige betrokkenheid bij deze vermeende gebeurtenissen kan dan ook geenszins overtuigen.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023, en dat UNRWA, ondanks de socio-economische crisis en de crisis in ingevolge de Covid-19-pandemie, zijn opdracht in de Libanon is blijven vervullen.

In de COI Focus UNRWA financial crisis and impact on its programmes van 1 februari 2021 wordt toegelicht dat UNRWA sinds 2015 met begrotingstekorten kampt, die in 2018 verergerd zijn door de beslissing van de Verenigde Staten om zich terug te trekken als donorland. De moeilijkheden waarmee UNRWA te kampen heeft bij het voorbereiden van zijn begroting houden onder meer verband met het jaarlijks karakter van zijn kernbudget ('programme budget'), en met het feit dat het UNRWA sterk afhankelijk is van (toezeggingen van) donaties die worden gedaan door leden van de VN en de lidstaten van de EU. Het budget van UNRWA is immers afhankelijk van vrijwillige giften. Het UNRWA roept daarom op terugkerende basis op tot dergelijke giften, met name tijdens de jaarlijkse internationale conferentie in, die in 2021 in april zal plaatsvinden. Voor de uitvoering van zijn opdrachten kan het UNRWA echter ook beroep doen op andere budgetten of programma's ('emergency budget'), soms gekoppeld aan specifieke projecten ('earmarked funds'), of noodprogramma's, die afzonderlijk gefinancierd worden. Daarom wordt ook in het kader hiervan opgeroepen tot het doen van schenkingen, dit het hele jaar door (met name in de vorm van noodoproepen ('emergency appeals')), en naargelang de specifieke behoeften die in de loop van het jaar worden vastgesteld. In 2020 heeft UNRWA verscheidene oproepen voor nooddonaties moeten doen, en zijn toevlucht moeten nemen tot crisisfinanciering via het Central Emergency Response Fund van de Verenigde Naties om een onderbreking van zijn opdrachten te voorkomen.

Naast het beroep doen op deze verschillende financieringsbronnen, zet UNRWA zijn opdracht voort door maatregelen te nemen die het budget rationaliseren, en door te bezuinigen op verschillende operationele kosten, teneinde de continuïteit van zijn dienstverlening te waarborgen ondanks de ernstige moeilijkheden ingevolge de onderfinanciering en Covid-19-crisis. Zo is het loon van dagloners tijdelijk onderbroken, en worden zij enkel uitbetaald wanneer zij in staat zijn hun werk, overeenkomstig hun arbeidsovereenkomst, te verrichten. Het agentschap gebruikte een lening van het United Nations Central Emergency Response Fund om onder meer achterstallig loon uit te betalen aan zijn werknemers. Op het gebied van de gezondheidszorg heeft UNRWA besloten om de artsen die met pensioen gaan niet te vervangen, en niet langer dokters voltijds in dienst te nemen, maar gebruik te maken van artsen die op dagbasis worden betaald. In het onderwijs worden geen nieuwe leraren aangeworven, en wordt er eveneens gebruik gemaakt van leerkrachten die per dag uitbetaald. Het maximum aantal leerlingen per klas steeg van 45 naar 50. Sommige cursussen moesten geannuleerd worden wegens een gebrek aan middelen om de leraren te betalen die de afwezige leerkrachten vervangen, en schoolboeken konden aan het begin van het schooljaar niet worden uitgedeeld. De materiële, sociale en voedselhulp is uitsluitend gericht op de individuen en gezinnen die het zwaarst te lijden hebben onder de onzekerheid. De infrastructuur en de kampen zijn afhankelijk van specifieke budgetten die niet rechtstreeks worden beïnvloed door de algemene tekorten. In Libanon omvatten de programma's van het UNRWA activiteiten op het gebied onderwijs, gezondheidszorg, Social Safety Net Services (SSNP), verbetering van de infrastructuur en bescherming van de kampen. Van de prioriteiten wordt voedselhulp als de hoogste prioriteit beschouwd. Na een noodoproep voor donaties om het budget met betrekking tot voedselhulp te kunnen dekken, en nadat het geconfronteerd werd met een tekort aan (toegezegde) donaties, deed UNRWA beroep op het Central Emergency Response Fund van de VN om een onderbreking in de verstrekking van deze essentiële hulp te voorkomen. Wat de andere dringende diensten betreft, is UNRWA bezig met het doorvoeren van aanpassingen.

Uit het voorgaande blijkt dat UNRWA actueel geconfronteerd wordt met een zeer ernstige financieringscrisis. Uit de beschikbare informatie blijkt dat men vreest dat, als UNRWA in de nabije toekomst niet in haar financieringsbehoeften zou kunnen voorzien, er een verslechtering zou kunnen optreden van de voorzieningen in de kampen, een verslechtering van de kwaliteit van de medische diensten, een toename van het schoolverzuim en een achteruitgang van de kwaliteit van het onderwijs, de onmogelijkheid om de armste bevolkingsgroepen materiële basisvoorzieningen te verlenen en, meer fundamenteel, de regelrechte stopzetting van de diensten van UNRWA indien het niet langer mogelijk zou zijn om personeel te betalen dat de continuïteit van deze diensten kan garanderen. De Commissaris-generaal is van mening dat deze prognoses niet actueel van aard zijn. Hij is van oordeel

dat de asielinstanties zich moeten uitspreken over de situatie zoals die bestaat op het ogenblik dat zij hun beslissing nemen, en niet op basis van veronderstellingen over wat er in de nabije of verdere toekomst zou kunnen gebeuren. Dit klemmt des te meer nu UNRWA zelf verklaart dat hij zijn opdracht blijft uitvoeren, en wacht op zijn internationale conferentie in april 2021 om op te roepen tot donaties voor het vaststellen van het 'programme budget'.

De Commissaris-generaal is van oordeel dat, hoewel UNRWA thans met ongekennde financiële moeilijkheden te kampen heeft, er op basis van de beschikbare informatie geen aanwijzingen zijn dat de bijstand van UNRWA in Libanon tot op heden niet meer doeltreffend zou zijn, noch dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht te vervullen. Dankzij de verschillende hierboven genoemde budgetten en financieringssteun, beheert UNRWA in Libanon 27 gezondheidscentra, 65 scholen, 1 beroepsopleidingscentrum beheert. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de 12 kampen te Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen ('emergency appeals') voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de bijstand die UNRWA levert aan de Palestina Vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse Vluchtelingen in Libanon toe.

Libanon maakt momenteel een diepe economische, sociale en gezondheidscrisis door. Hoewel de Palestina Vluchtelingen en de faciliteiten van UNRWA niet fysiek werden getroffen door de ontploffing in de haven van Beiroet op 4 augustus 2020, heeft de corona-pandemie een sterke impact gehad op een bevolking die reeds kwetsbaar was door deze crises. Velen zijn afhankelijk van de financiële noodhulp die zij van de UNRWA ontvangen om hun gezinnen te voeden. Na een blokkering als gevolg van operationele problemen, had UNRWA in juli 2020 al aan meer dan 89.000 gezinnen financiële steun kunnen verlenen.

Ingevolge de Covid-19 pandemie heeft UNRWA op 8 mei 2020 een emergency appeal voor een bedrag van 93,4 miljoen dollar gelanceerd. Op 13 augustus 2020 was reeds 63% van het gevraagde bedrag toegezegd. Verder blijkt dat UNRWA zijn dienstverlening heeft aangepast om te kunnen reageren op de COVID-19-pandemie en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de Palestijnse bevolking te helpen voorkomen.

De volgende maatregelen hebben in belangrijke mate bijgedragen tot het indammen van het virus en het waarborgen van de continuïteit van de dienstverlening: oprichting van twee quarantainecentra in samenwerking met Artsen zonder Grenzen; het verder laten functioneren van de 27 gezondheidscentra bleven met een systeem van triage en afspraken via een hotline om drukte in de medische centra te vermijden, hervatting van de werkzaamheden aan de infrastructuur; herstel van opvangplaatsen en installatiebeheer; aanwerving van personeel ter ondersteuning van de afvalinzameling en ontsmettingscampagnes in de kampen om het hoofd te bieden aan de druk op de gezondheidszorg ten gevolge van Covid-19; het invoeren van afstandsonderwijs waarbij de kosten voor een internetaansluiting en laste genomen werden; en het opzetten van een versneld online inhaalprogramma.

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële moeilijkheden waarmee de UNRWA sinds 2018 wordt geconfronteerd, gevolgen hebben gehad voor sommige diensten die UNRWA in Libanon verstrekt, en dat UNRWA door de Covid-19-pandemie genoodzaakt is geweest bepaalde maatregelen te nemen, blijkt dat de UNRWA tot op heden in Libanon nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedselhulp, onderwijs, huisvesting, etc., en bijgevolg nog steeds in de mogelijkheid is om de opdracht waarmee het belast is, uit te voeren.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd Libanon te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp al Bass erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de economische impact van de explosie die op 4 augustus 2020 plaatsvond in de haven van Beirut op nationaal niveau groot is, en dat niettegenstaande uit de beschikbare informatie blijkt dat de hoogst dringende noden in Beiroet intussen voor een groot deel tegemoet gekomen is, er nog een nood bestaat aan meer structurele bijstand, hoofdzakelijk voor de meest kwetsbaren. Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in Libanon persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de explosie in de haven van Beirut. Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Libanon.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar Libanon nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in Libanon behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder tot op heden nog steeds in uw ouderlijke woning te al Bass verblijft (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 15). Ook u verbleef er tot aan uw definitief vertrek uit Libanon. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat deze woning jullie eigendom is (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 7). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u zich in geval van terugkeer opnieuw bij uw moeder in uw ouderlijke woning zou kunnen vestigen. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u over een degelijke scholing beschikt, alsook over een dosis professionele ervaring en contacten, wat uw kansen op de arbeidsmarkt (in geval van terugkeer) alleen maar ten goede kan komen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u na het stopzetten van uw secundaire studies een beroepsopleiding heeft gevolgd betreffende alles wat te maken heeft met watervoorziening in huizen (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 7 en 8). Verder verklaarde u dat u vanaf uw negentiende levensjaar altijd heeft gewerkt (zie CGVS dd. 07.01.2020, p. 7). Zo heeft u eerst enkele jaren in Nigeria gewerkt waarna u teruggekeerd bent naar Libanon. Na uw terugkeer was u tewerkgesteld in het bedrijf van uw broer K.(...) dat (houts-) kool importeerde vanuit Nigeria naar Libanon. Naar eigenzeggen was dit een zeer goed draaiend bedrijf dat ondertussen verkocht werd aan een vriend van uw broer (zie CGVS dd. 07.01.2020, p. 8 en 9). Daarnaast was u eveneens actief op het domein van waterinstallaties (zie CGVS dd. 07.01.2020, p. 8). Ook uw overige familieleden waren tewerkgesteld in Libanon. Zo werkt uw zus S.(...) er als lerares en uw andere zus K.(...) is verpleegster bij de half rode maan (zie CGVS dd. 07.01.2020, p. 7 en 16). Ook uw moeder is tewerkgesteld in het ziekenhuis van Fatah als vroedvrouw in het Palestijnse vluchtelingenkamp al Rashadieh. Volgens uw verklaringen zijn de inkomsten van uw moeder voldoende om in haar onderhoud te voorzien doch u en uw broers zouden maandelijks bijkomende financiële steun bieden aan uw moeder (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 15). Tot slot verklaarde u in dit verband zelf uitdrukkelijk dat jullie financieel niets te kort hebben (zie CGVS dd. 04.09.2020, p. 15). Voorts blijkt dat u uw reis volledig zelf heeft bekostigd. U verklaarde dat u met uw spaargeld en door de verkoop van uw wagen het bedrag van zo'n 10.000 à 11.000 dollar kon betalen (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 17). Voorts

kan op basis van uw verklaringen worden vastgesteld dat u in Libanon over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen (zie CGVS dd. 01.07.2020, p. 15 en 16). Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Libanon précaire levensomstandigheden zou kennen. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Libanon van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u Libanon verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Verder blijkt voor het bekomen van een verlenging of vernieuwing van zijn reisdocumenten beroep kan gedaan worden op de Libanese ambassade in Brussel. Voor een aanvraag dient men zich persoonlijk aan te melden in het bezit van de nodige (identiteits)documenten. De aanvraag wordt vervolgens overgemaakt aan het Libanese ministerie voor Buitenlandse Zaken en de Algemene Veiligheidsdienst (SG), dewelke uiteindelijk beslist over de aanvraag en het reisdocument verlengt of een nieuw uitreikt. Van de aanvrager wordt de volle medewerking verwacht, bijvoorbeeld bij het voorleggen van documenten. Deze procedure neemt minstens twee à drie maanden in beslag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het huidige politieke klimaat en het de facto beleid ten opzichte van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen in Libanon (PRL) restrictief is. Verder blijkt dat een gedwongen terugleiding of een terugkeer die "vrijwillig" verloopt maar waarbij autoriteiten van het gastland betrokken zijn (bv. doordat zij een informatieverzoek doen, vragen om de afgifte van een LP of een terugnameverzoek indienen) nagenoeg onmogelijk gemaakt wordt door de Libanese autoriteiten. Echter, nergens uit de beschikbare informatie blijkt dat PRL die op eigen initiatief aankloppen bij de Libanese ambassade geen reisdocumenten kunnen bekomen of het verbod krijgen terug te keren naar Libanon. Er zijn echter wel factoren die een vrijwillige terugkeer negatief kunnen beïnvloeden, met name een uitreis met een Palestijns paspoort afgeleverd door de Palestijnse ambassade in Libanon, een illegale uitreis, een uitreis met valse documenten, de tussenkomst van de overheid van het land waaruit vrijwillig wordt teruggekeerd of eerdere problemen met de Libanese autoriteiten. In voorkomend geval wordt de aanvraag grondig gescreeend en valt het voor dat men bij aankomst in Libanon (gedurende één week tot maximum 3 maanden) vastgehouden en beboet worden omdat men het land illegaal is uitgereisd. Tot slot blijkt uit de beschikbare informatie dat de door IOM begeleide terugkeer voor PRL nog steeds mogelijk is. De recentste begeleide terugkeer van een Palestijn naar Libanon vond plaats in september 2019. IOM heeft sindsdien geen aanvragen meer gehad van PRL die vrijwillig terug willen keren.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat een terugkeer naar Libanon mogelijk is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, en over een kopie van uw Libanese identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in Libanon van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat ze de mogelijkheid niet uitsluit dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt. Het Hof stelt echter duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers verhogen of burgers rechtstreeks viseren; (2) de mate waarin dergelijke methodes en/of tactieken gebruikt worden door de partijen die betrokken zijn bij het conflict; (3) de omvang van het geweld, en het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd raakte ingevolge de vijandigheden (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. v. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; (iii) dat paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijke parallel bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Libanon, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar Libanon louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon Veiligheidssituatie, 11 januari 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20210119.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidsimpact van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015.

Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden (burgers). Dit soort geweld, waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet besloten worden dat u als gevolg van de huidige veiligheidssituatie bij een terugkeer naar Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Libanon actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Libanon belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. De kopie van uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon, uw geboorteakte, uw UNRWA registratie kaart, de kopie van uw paspoort, uw woonstkaart, het attest van uw werkgever betreffende uw werkzaamheden in Libanon, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw echtgenote, de woonstkaart van uw echtgenote, het attest van ongehuwdheid en het attest van ongehuwdheid van uw echtgenote bevestigen louter uw persoonsgegevens alsook de persoonsgegevens van uw gezinsleden, uw herkomst en uw werkzaamheden alsook het feit dat u bij UNRWA geregistreerd bent. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag

duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, de materiële motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel, voert verzoeker aan dat er sprake is van een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid en een onmenselijke en vernederende behandeling ten aanzien van Palestijnse burgers in Libanon. UNRWA kan volgens verzoeker bijgevolg onmogelijk de levensomstandigheden bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is, waardoor hij naar zijn mening van rechtswege als vluchteling erkend dient te worden. Verzoeker verwijst naar artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en stelt onder verwijzing naar het arrest El Kott (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevandorlasi es Allamolgarrsagi Hivatal), dat de bijstand waarvan sprake in voornoemd artikel heeft opgehouden te bestaan indien het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval wanneer de persoon zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is. Verzoeker wijst erop dat deze Raad reeds oordeelde dat de werkomstandigheden van UNRWA in Gaza en Libanon dermate zijn verslechterd dat, hoewel het agentschap nog steeds formeel aanwezig is in Gaza en Libanon, het in de praktijk zeer ernstige werkingsmoeilijkheden ervaart. De problemen zijn van dien aard dat de Palestijnse vluchtelingen, over het algemeen gesproken, niet langer kunnen rekenen op de bescherming en de bijstand van het agentschap in dit werkingsgebied. Deze vaststelling brengt met zich mee dat Palestijnse verzoekers om internationale bescherming, die in Libanon de bijstand of bescherming genoten van UNRWA, in beginsel van rechtswege onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen (RvV 24 februari 2021, nr. 249 784; RvV 25 februari 2021, nr. 249 930; RvV 11 maart 2021, nr. 250 868). Deze rechtspraak moet naar mening van verzoeker bijgevolg *in casu* naar analogie worden toegepast. Uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie blijkt volgens verzoeker immers duidelijk dat UNRWA niet langer is staat is om de nodige bijstand te verlenen aan de Palestijnse vluchtelingen in overeenstemming met zijn mandaat.

In de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij onder meer naar de belofte van de Verenigde Staten om een aanvullende financiële bijdrage van 152 miljoen dollar aan UNRWA te leveren. Dit is echter slechts een belofte, waarvan nog geen enkel deel van deze bijdrage werd geleverd. Het is ook nog niet duidelijk of, wanneer en voor welk doel deze bijdrage zal worden geleverd, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat de verwijzing van de tegenpartij naar de hypothetische bijdrage van de Verenigde Staten op zich al merkwaardig te noemen is, gezien zij even later in de bestreden beslissing zelf verklaart dat *‘veronderstellingen of speculaties over wat er in de nabije of verdere toekomst zou kunnen gebeuren kunnen niet in overweging genomen worden’* (stuk 1). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft zich bovendien reeds uitgesproken over dit argument van de verwerende partij in een vergelijkbare zaak: *“Hoewel verwerende partij stelt dat de eventuele organisatie van een internationale conferentie in april 2021, de eventuele hervatting van de financiering van de UNRWA door de Verenigde Staten van Amerika en het hypothetische einde van de Covid-19-pandemie de werking van dit agentschap waarschijnlijk zullen verbeteren, is de Raad van oordeel dat hij zich moet uitspreken over de huidige situatie van UNRWA, zonder rekening te houden met onzekere toekomstige elementen (zie hierboven, de rechtspraak van het HvJ). Voorts merkt de Raad op dat de huidige stopzetting van de bijstand van UNRWA van onvoorspelbare duur is. De in dit stadium nog zeer hypothetische omstandigheid dat het functioneren van UNRWA in de toekomst zou kunnen verbeteren, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.”* (stuk 3, arrest nr. 250 868 van de RvV van 11 maart 2021, verzoeker zet vet). Bijgevolg heeft dit argument alle draagkracht verloren.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt ook dat het enkel de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en UNRWA zelf toekomt om te bepalen of UNRWA in staat is haar mandaat naar behoren uit te voeren. Aangezien geen van beide dit officieel heeft gedaan, gaat verwerende partij ervan uit dat UNRWA nog steeds in staat is de bijstand te verlenen die op grond van zijn mandaat vereist is. Verzoeker betwist zeker niet dat UNRWA op dit moment niet heeft opgehouden te bestaan. Hij stelt echter op basis van objectieve informatie vast dat de daadwerkelijk verleende bijstand door UNRWA in die mate is opgehouden te bestaan. Er zijn volgens verzoeker verschillende redenen waarom het voor de UNRWA momenteel onmogelijk is zijn opdracht te vervullen. Enerzijds is er het ernstige financiële tekort waarmee UNRWA wordt geconfronteerd. Deze financiële moeilijkheden zijn al enige tijd aan de gang, maar hebben nu een hoogtepunt bereikt. UNRWA heeft immers 1,4 miljard dollar nodig om zijn werk voort te kunnen zetten. Dit was echter voordat de wereld werd gegrepen door het COVID-19 virus. Het virus heeft deze financiële kloof alsmaar groter gemaakt. De extra middelen die dit jaar werden ingezameld, werden bijna volledig gebruikt om de gevolgen van het COVID-19 virus aan te pakken. Er bleef weinig over om de aanvankelijke problemen aan te pakken. Extra-budgettaire inspanningen werden als een druppel op een hete plaat ervaren. Hoewel de COVID-19 pandemie op geen enkele wijze verband houdt met de UNRWA, kan niet worden ontkend dat zij grote gevolgen heeft voor de huidige activiteiten van de organisatie. Verzoeker wenst te verwijzen naar rechtspraak van deze Raad in een gelijkaardige zaak, waaruit duidelijk blijkt dat de COVID-19 pandemie niet kan worden uitgesloten van de uitsluitingsanalyse op grond van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag (arrest nr. 250 868 van de RvV van 11 maart 2021). De Franstalige kamers van de Raad kwamen eveneens tot dezelfde conclusie (arrest nr. 249 782 van de RvV van 24 februari 2021). Ten derde helpt de huidige precare veiligheidssituatie met betrekking tot Israël en Hamas evenmin. Er werden ook raketten afgevuurd naar en vanuit Libanon. Bovendien mag niet worden voorbijgegaan aan de talrijke oproepen die de organisatie zelf de wereld heeft ingestuurd, waarin zij erop wijst dat zij zich in een dermate hopeloze financiële situatie bevindt dat zij haar personeel niet meer kan betalen en zelfs de basisdiensten onder druk staan. Het was ook UNRWA zelf die de alarmbel luidde over de penibele situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon. De Palestijnse vluchtelingen in de vluchtelingenkampen leven er in extreme armoede en worden geconfronteerd met systematische beperkingen die hun toegang tot voedsel, werkgelegenheid, eigendomsrechten en soms hun bewegingsvrijheid beperken. Het is onmogelijk in te schatten hoe de situatie zich zal ontwikkelen. Zeker is dat de situatie op dit ogenblik zo ernstig is dat de daadwerkelijke hulpverlening door het UNRWA is stopgezet.

Verzoeker besluit: *“Verweerster voert geen toereikende nieuwe de reden waarom deze uitsluitingsgrond op de aanvrager van toepassing is. Zij citeert geen recente en objectieve informatie ter ondersteuning van haar besluit. Daarmee heeft verweerster niet voldaan aan haar motiveringsplicht en aan het beginsel van goede trouw.*

In soortgelijke gevallen betreffende Palestijnse vluchtelingen in Libanon, werd besloten door uw Raad : “Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA in Libanon een zodanig niveau heeft bereikt dat, hoewel het agentschap zijn aanwezigheid in Libanon niet formeel heeft stopgezet, het in de praktijk met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkterrein. » (stuk 10, arrest no. 251 508 van RVV van 23 maart 2021).

Uw Raad besloot derhalve dat de bestreden beslissing moest worden vernietigd en dat verzoeker moest worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 1 D, lid 2, van het Vluchtelingenverdrag. Deze beslissing kan naar analogie worden toegepast op de beslissing van verweerster met betrekking tot verzoeker.

Bovendien heeft uw Raad verklaard dat zelfs indien verzoeker in aanmerking komt voor de uitsluitingsgrond, quod non, dan nog moet worden onderzocht of hij veilig kan terugkeren naar Libanon. In huidige zaak is dat niet mogelijk, gezien de precare veiligheidssituatie in Libanon en de huidige gezondheidscrisis (zie hierna, middel 4.3). Zeker omdat Palestijnse vluchtelingen in het bijzonder, in het verleden de toegang tot het grondgebied werd ontzegd.

Verweerster houdt hiermee geen rekening in de bestreden beslissing. Verzoekers beroepen zich in dit verband evenwel op artikel 1 D, lid 2, van het Vluchtelingenverdrag. Dit artikel bepaalt dat indien een Palestijnse vluchteling die onder het mandaat van het UNRWA valt, niet naar het grondgebied kan terugkeren om praktische of juridische redenen, die persoon op grond van die reden als vluchteling wordt erkend.

Op grond van het voorgaande dient de bestreden beschikking nietig te worden verklaard en dient verzoeker als vluchtelingen te worden erkend! Ook al is er een stilstand, de situatie toont eens te meer aan dat de situatie zeer onstabiel is en dat de burgers altijd het slachtoffer zijn!

Dit middel is bijgevolg gegrond.”

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, artikel 1A van het Verdrag van Genève en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker aan dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Hij vreest de leden van Ansar Allah, een terroristische organisatie. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de door hem aangehaalde vrees ten aanzien van Ansar Allah ongelooftwaardig wordt geacht en formuleert zijn verweer als volgt:

“- Lidmaatschap Ansar Allah

I. In mei 2015 sloot de verzoeker zich aan bij de Ansar Allah beweging. Op dat moment was de organisatie nieuw in het al-Bass kamp. De schoonbroer en zijn broer overtuigden verzoeker uiteindelijk om de groepering te vervoegen. Hij vertelde in eufemismen over de organisatie en hoe zij haar leden te hulp schoot. De verzoeker werd overtuigd van de goede bedoelingen van de organisatie en besloot zich bij hen te voegen.

De verweerster trekt de motieven van verzoeker om zich bij de organisatie aan te sluiten in twijfel. Zo stelt zij dat verzoeker financieel stabiel was en geen nood had aan financiële ondersteuning van de organisatie. Het tweede motief van verzoeker, nl. het bekomen van de nodige documenten en vergunningen om werkzaamheden aan de ouderlijke woning te kunnen uitvoeren, doet de verwerende partij af als 'blote bewering'. (...)

De wijdverspreide corruptie en het wanbeleid van de Libanese overheid is de verwerende partij alom bekend. Net zoals de discriminatie tegen personen van Palestijnse origine die in de vluchtelingenkampen verbleven. De verwerende partij verwijst er zelf naar in haar laatste analyse van de veiligheidssituatie (...)

De situatie die verzoeker schetst komt overeen met de algemeen beschikbare informatie over Libanon en het administratieve systeem. Dat terroristische organisaties hier handig gebruik van maken en via een achterpoortje toch documenten kunnen verkrijgen maakt hen enkel maar aantrekkelijker voor de burgers. Dit kan hen ook niet bewust aangerekend worden, gezien hun zeer precarie situatie, waar zij enkel het maximum proberen uit te halen.

Daarenboven is de situatie in een vluchtelingenkamp zeer complex. Indien men wil beschermd worden, dan is men afhankelijk van een politieke fractie of organisatie, zoals Ansar Allah. De Libanese autoriteiten mengen zich immers niet in geschillen binnen de vluchtelingenkampen. Zo wordt de druk om zich te identificeren met één van deze fracties bijzonder groot. De sociale druk binnen de vluchtelingenkampen en de jonge leeftijd van de verzoeker speelden dan ook zeker een rol bij het nemen van de beslissing om Ansar Allah te vervoegen. (...)

Dit is ook gebeurd bij de verzoeker. Hij werd verleid door de aantrekkelijke antwoorden die de organisatie kon bieden op de administratieve mallempelen in Libanon en sloot zich aan.

II. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing ook dat verzoeker op de hoogte moest geweest zijn van de activiteiten van Ansar Allah in Syrië en indien niet, dat verzoeker zich op voorhand maar terdege had moeten informeren wat het lidmaatschap precies zou inhouden.

De verzoeker heeft echter meermaals en zeer expliciet verklaard dat de organisatie nieuw was in al-Bass.

Daarenboven was de situatie tussen de verschillende organisaties in al-Bass eerder rustig. De strubbelingen die zich voordeden waren absoluut niet te vergelijken met deze in andere, grotere kampen zoals Ain El Helweh en Mieh Mieh. (...)

De omvang van de Ansar Allah organisatie in al-Bass speelt ook een rol. Verzoeker gaf duidelijk aan dat de organisatie naar slechts een 12 à 13 leden telt. Dit beperkt aantal leden, zorgt er ook voor dat de informatie beperkt is en de dreiging binnen het al-Bass kamp minder uitgesproken.

Pas in 2017, bij een grote escalatie van het conflict tussen Ansar Allah en Fatah in de andere grote vluchtelingenkampen werd hen verzocht om steun te verlenen. Verzoeker wist dat daar meer problemen waren, maar zag geen dreiging binnen zijn eigen kamp, omdat de situatie er rustig was. (...)

Op het moment dat verzoeker zich bij de organisatie aansloot, waren de conflicten minder uitgesproken in de andere kampen én kende zijn eigen kamp geen conflicten.

De verzoeker heeft zich bovendien goed geïnformeerd via zijn schoonbroer en diens familie. Dit zijn familieleden waar men toch mag van verwachten dat zij het beste met u voor hebben, wat ook de verzoeker geloofde.

De verwerende partij gaat volledig voorbij aan deze context in de bestreden beslissing.

III. Na enige tijd begon de organisatie echter druk te zetten op de verzoeker. Hun boodschap werd religieuzer en militaire opleidingen werden opgedrongen. Toen pas werd het duidelijk voor verzoeker dat de organisatie andere doeleinden had dan hetgeen hem werd voorgehouden. De groepering leek banden te hebben met Hezbollah en leverde strijders aan Syrië. Op dat moment wilde de verzoeker de groepering verlaten, echter werd dit niet toegestaan.

Het is perfect normaal gedrag dat verzoeker niet op voorhand heeft onderzocht wat de mogelijkheden waren om de organisatie te verlaten. Immers, wanneer iemand een organisatie vervoegt, is dit omdat die persoon dit wil en erachter staat. Het zou dan ook contradictorisch zijn om onmiddellijk al te gaan rondvragen wat de mogelijkheden zijn om de organisatie alweer te verlaten. Indien dit wel zo was, en de verzoeker twijfels had over de organisatie en haar activiteiten, dan had de verzoeker zich er nooit bij aangesloten. Het argument van de verwerende partij gaat niet op.

De ware toedracht van de organisatie kennende, had verzoeker geen andere optie dan het land te verlaten. Hij kon niet naar een ander kamp gaan, want de organisatie was daar eveneens aanwezig. De verzoeker kon ook de hulp van de Libanese autoriteiten niet inroepen, want zij komen niet tussen in veiligheidskwesaties binnen de kampen.

- Terugkeer naar Palestijns vluchtelingenkamp al-Bass

De verzoeker vluchtte eind 2017 een eerste keer het land uit naar Nigeria. Dit was de eerste poging van de cliënt om te ontkomen aan Ansar Allah groepering. Verzoeker verliet het land met een smoes, om niet al te veel argwaan te creëren. (...)

In 2012 en 2015 had verzoeker al in Nigeria verbleven op basis van een werkvergunning. Hij maakte er echter schrikwekkende situaties mee en ook de algemene veiligheidstoestand was precair. Verzoeker besloot toen al om Nigeria te verlaten. (...)

De omstandigheden in Nigeria waren zeer moeilijk voor de verzoeker. Ook in 2017 bij de eerste poging om te vluchten. De visumaanvraag van verzoeker werd afgewezen. De situatie was er onrustig en verzoeker had geen vooruitzichten. Vanuit Nigeria kon hij niet meer verder. Ook al was het zijn bedoeling niet meer terug te keren naar Libanon, de omstandigheden dwongen hem er toch toe. Wel was hij nog steeds overtuigd dat hij Libanon zo snel mogelijk moest verlaten. (...)

Bijna onmiddellijk na zijn aankomst in Libanon werd verzoeker opnieuw aangesproken door Asnar Allah om naar het Ein El Helweh kamp te gaan. Verzoeker hield opnieuw de boot af en bereidde ondertussen zijn vertrek voor. (...)

Ansar Allah was niet op de hoogte dat verzoeker het land zou ontvluchten. Daarom deed verzoeker er alles aan om de schijn hoog te houden. De verwerende partij haalt in de bestreden beslissing aan dat zij niet begrijpt dat verzoeker zijn dagdagelijkse activiteiten opnieuw heeft opgenomen in Libanon na zijn mislukte vluchtpoging. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf de verzoeker echter duidelijk aan dat hij dit bewust heeft gedaan zodat de leden van Ansar Allah geen vermoedens zouden hebben van zijn vlucht. (...)

De verzoeker nam weldegelijk maatregelen om zich veilig te stellen na zijn terugkomst. Indien hij zich op een andere plaats zou hebben gevestigd na zijn terugkomst zou dit argwaan gewekt hebben. Verzoeker moest de illusie opwekken dat er niets aan de hand was.

De verwerende partij houdt geen rekening met deze verklaringen van verzoeker. Er zijn veel verschillende manieren om zich veilig te stellen. Verzoeker deed dit door zich gedeisd te houden en zijn normale structuur te blijven volgen. De verklaringen van verzoeker werden volledig omgedraaid en uit hun context gehaald door de verwerende partij."

2.3. In een derde middel afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1A van het Verdrag van Genève en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker aan dat hij bij terugkeer naar Libanon een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij licht toe dat in Libanon een situatie van voortdurend geweld heerst, wat leidt tot systematische en aanhoudende schendingen van de fundamentele mensenrechten. Verzoeker voert aan dat de veiligheidssituatie in Libanon tot op heden bijzonder onrustig blijft en er sinds oktober 2019 bijna dagelijks demonstraties plaatsvinden. Tot op heden blijven de protesten doorgaan, ondanks de maatregelen die tegen het coronavirus zijn genomen. De situatie in Libanon karakteriseert zich door instabiliteit en spanningen binnen de samenleving, die zijn toegenomen sinds het uitbreken van de Syrische burgeroorlog in 2011. Libanon is hierdoor een broeinest geworden van extremistische groeperingen en er wordt dagelijks gevochten tussen de verschillende milities, wat grote gevolgen heeft voor de algemene veiligheid in het land. Zo nemen de spanningen tussen Libanon en Hezbollah toe, wat leidt tot een escalatie van geweld. In februari 2021 werd de Libanese intellectueel L. S. vermoord. De Libanezen nemen aan dat hij vermoord is door Hezbollah en vrezen dat deze moord een voorbode is

van een periode van groter geweld. Het geweld leidt tot illegale aanhoudingen, mishandeling, ontvoeringen... Het is zeer verontrustend dat deze schendingen van de mensenrechten door de Libanese veiligheidstroepen zelf worden begaan, aldus verzoeker, die meent dat Libanon in geen geval kan worden beschouwd als een veilig land.

Daarenboven vond op 4 augustus 2020 een enorme explosie plaats in Beiroet, die aan 180 mensen het leven kostte. Bij de explosie vielen ook meer dan 6.000 gewonden. Duizenden gebouwen werden beschadigd en meer dan 70.000 arbeiders verloren hun baan. De explosie vond plaats op een moment dat het land reeds onder een economische crisis gebukt gaat. Er wordt dan ook gevreesd dat de explosie verwoestende gevolgen zal hebben. Vooral voor de vele vluchtelingen die in Libanon wonen zijn de gevolgen van de explosie desastreus. Voorlopig blijft de situatie verslechteren en er is geen verbetering in zicht. De situatie in Libanon is danig slecht dat de Wereldbank van oordeel is dat de huidige economische crisis kan worden aanschouwd als één van de top drie ergste crisissen in de laatste 150 jaar. De Wereldbank duidt ook de grote impact die de economische crisis heeft op de burgers. De werkloosheidsgraad ligt met 40% bijzonder hoog. Meer dan 40 procent van de huishoudens hebben moeite om te voorzien in levensnoodzakelijke producten zoals voedsel. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de economische situatie van de ouders van verzoeker en zijn voorgaande scholing en professionele contacten, waardoor verwerende partij veronderstelt dat verzoeker bij een terugkeer snel aan de slag zal kunnen op de arbeidsmarkt. Echter gaat de verwerende partij volledig voorbij aan de huidige economische crisis die Libanon treft. Gelet op het hoge werkloosheidscijfer en de devaluatie van de Libanese munt komen gezinnen die voordien in de economische middenmoot gevestigd waren, zoals de familie van verzoeker, nu ook in financiële moeilijkheden. De reserves raken opgesoupeerd. Het staat vast dat de economische situatie waarnaar verzoeker moet terugkeren in Libanon dramatisch is. Het zal voor verzoeker naar eigen zeggen bijna onmogelijk zijn om bij een terugkeer aan de slag te kunnen. De huidige precare veiligheidssituatie tegenover Israël en Hamas helpt ook niet. Er worden ook raketten afgevuurd vanuit Libanon. Bovendien worden Palestijnse sympathisanten in de grensgebieden hard aangepakt. Palestijnen in Libanon betuigen hun solidariteit en frustratie over de nieuwe escalatie van geweld. Verzoeker verwijst ook naar een publicatie van NANSSEN over Palestijnse kinderen in Libanon. Het verslag heeft niet alleen betrekking op minderjarigen, maar verwijst onder meer ook naar de algemene discriminatie van Palestijnen in Libanon. NANSSEN verwijst vervolgens naar de overbevolkte vluchtelingenkampen, waarin ook verzoeker moest (over)leven. Er wordt op gewezen dat de kampen worden gekenmerkt door grote armoede, slechte infrastructuur en een gebrek aan drinkwater en recreatievoorzieningen. Ten gevolge hiervan bevindt verzoeker zich als Palestijns vluchteling in Libanon in een situatie van grote onveiligheid, waarin hij systematisch wordt blootgesteld aan schendingen van fundamentele mensenrechten. Hierdoor wordt verzoeker verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten, waardoor het voor UNRWA onmogelijk is hem levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is. Verzoeker dient daarom naar zijn mening erkend te worden als vluchteling of minstens de subsidiaire beschermingsstatus te krijgen overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken toegevoegd: arrest nr. 250 868 van de RvV van 11 maart 2021, het persbericht *"UNRWA launches 2020 budget appeal for US 1.4 billion"* van 31 januari 2020, het artikel *"UNRWA: \$130m budget deficit is a threat to peace, stability"* van Middle East Monitor van 14 oktober 2020, het artikel *"Lebanon crisis could rank among world's three worst in 150 years"* van Al Jazeera van 1 juni 2021, het artikel *"UNRWA Chief fears 'disaster' in Gaza as funding runs dry"* van The Palestine Chronicle van 16 november 2020, het document *"oPt emergency appeal 2021"* van UNRWA, het artikel *"UNRWA raises alarm on the situation of Palestine refugees in Lebanon"* van 1 april 2021, arrest nr. 251 508 van RvV van 23 maart 2021, het verslag *"Lebanon: One year after the October protest movement, impunity reigns"* van Amnesty International van 16 oktober 2020, het artikel *"Israel launches air attacks at Hezbollah posts on Lebanon border"* van Al Jazeera van 26 augustus 2020, het artikel *"Lebanon in shock door moord op Hezbollah-criticus"* van Trouw van 5 februari 2021, het rapport *"Lebanon. Events of 2020"* van Human Rights Watch, het verslag *"Lebanon: Beirut Port Explosions, Situation Report No. 5"* van OCHA van 19 augustus 2020, het artikel *"Lebanon was already in financial crisis before the explosion in Beirut - and now experts are predicting devastating consequences"* van Business Insider van 6 augustus 2020, het rapport *"Beirut Explosion Imperils Lebanon's Refugee Population - and Aid Routes to Syria"* van Foreign Policy van 11 augustus 2020, het artikel *"De sociale stabiliteit in Libanon staat op het spel"* van MO van 27 januari 2021, het artikel *"Le Liban, nouvelle terre de départ pour les migrants"* van RFI van 17 september 2020, het artikel *"Lebanese protester killed by Israeli troops at border"* van Al Jazeera van 14 mei 2021, het artikel *"Protests in Lebanon continue in support of Palestine"* van Al Jazeera van 17 mei 2021, de notities van

het persoonlijk onderhoud d.d. 1 juli 2020, een uittreksel uit het document “*NANSEN Profiel 3-20 De beschermingsnood van Palestijnse kinderen in Libanon*”, de notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 4 september 2020 en de COI Focus “*Libanon. Veiligheidssituatie*” van 19 januari 2021.

2.5. Op 7 december 2021 ontvangt de Raad overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van verzoekende partij, waarbij volgende stukken worden gevoegd:

- Agentschap Integratie en Inburgering, nieuwsbrief van 19 mei 2021, “*RVV: toekenning vluchtelingenstatus aan UNRWA-geregistreerde Palestijnen uit Gaza en Libanon omwille van beperkte bijstand en bescherming UNRWA*” (stuk 26);
- een internetartikel van Al Jazeera “*UNRWA Chief seeks funding to avert financial collapse*” van 8 november 2021 (stuk 27);
- een internetartikel van Times Of Israel “*UNRWA Chief warns Palestinian refugee agency facing a funding crisis*” van 30 november 2021 (stuk 28);
- een “statement” van de Verenigde Naties van 19 augustus 2021: “*The question of Palestine*” “*Lebanon: UNRWA calls for support for Palestine refugees, amongst the most vulnerable communities in the country*” (stuk 29);
- een internetartikel van Reuters “*Middle East: Explainer: How bad is the crisis in Lebanon?*” van 10 september 2021 (stuk 30);
- een internetartikel van Al Jazeera “*Lebanese army arrests nine people after Beirut violence*” van 14 oktober 2021 (stuk 31).

3. Voorafgaande opmerking

De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het tweede en het derde middel mist aldus juridische grondslag.

4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. De motieven van de bestreden beslissing

5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) uit de beschikbare informatie duidelijk blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dus nog altijd in staat is zijn opdracht tot een goed einde te brengen, en uit de door verzoeker afgelegde verklaringen niet kan worden afgeleid dat de maatregelen die UNRWA getroffen heeft concrete gevolgen voor hem heeft en hij hierdoor in een situatie van persoonlijke onveiligheid zou terechtkomen, te meer hij bepaalde diensten, zoals de medische bijstand, niet heeft gevraagd omdat hij daar persoonlijk geen nood aan heeft gehad, (ii) de persoonlijke feiten die hij ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het gebied waar UNRWA werkzaam is te verlaten niet aantonen, zoals wordt toegelicht, en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet wijzigen, (iii) niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen in Libanon in precaire omstandigheden leeft en evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in Libanon persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de explosie in de haven van Beiroet, uit zijn verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in Libanon behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context, zoals wordt toegelicht, uit zijn verklaringen niet blijkt dat er wat hem betreft omstandigheden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil bestaan die hem zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen, en hij ook geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Libanon van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij Libanon verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève, (iv) hem, gezien het ongeloofwaardig karakter van zijn verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend, (v) uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat een terugkeer naar Libanon mogelijk is en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt en over een kopie van zijn Libanese identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA en (vi) er, gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de

mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden handeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zodat niet kan besloten worden dat hij als gevolg van de huidige veiligheidssituatie bij een terugkeer naar Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

5.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 mei 2021 (CG nr. 1821170), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

6. Onderzoek van de uitsluiting van vluchtelingenstatus

6.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1, onder D, van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de UNHCR. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing en het verzoekschrift niet betwist. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst op rechtspraak van het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van

onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

6.2. Beoordeling

Niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, *in casu* UNRWA, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand, maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 56).

*“Het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de HCV „om welke reden ook”, omvat “eveneens de situatie (...) van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil” (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58 en 65).*

De door UNRWA verleende bijstand is aldus opgehouden wanneer (1) het agentschap wordt opgeheven of in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten. Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker *“om welke reden ook is opgehouden”*, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

6.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA en mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat UNRWA al enige tijd geconfronteerd wordt met aanzienlijke financiële problemen en de covid-19 pandemie deze financiële problemen alleen maar heeft vergroot, dat UNRWA niet langer in staat is om de nodige bijstand te verlenen aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dus niet langer in staat is om hem de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Verzoeker verwijst in dit verband ook naar rechtspraak van deze Raad waar wordt geoordeeld dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA in Gaza en Libanon een zodanig niveau heeft bereikt dat, hoewel het agentschap zijn aanwezigheid in Gaza en Libanon niet formeel heeft stopgezet, het in de praktijk met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkterrein.

Volgens het Hof van Justitie in voornoemde rechtspraak (*El Kott e.a. v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, zaak C-364/11), betreffende artikel 12, eerste lid, a) van de Kwalificatierichtlijn, thans artikel 12, eerste lid, a) van richtlijn 2011/95/EU, “... dient te worden bepaald onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden” (§ 55), leidt “niet alleen de opheffing van ... [UNRWA], (...) tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen.” (§ 56), is “het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand (...) die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen.” (§ 57), en kunnen de “woorden [...] [van artikel 12, eerste lid, a), tweede zin], aldus (...) worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen” (§ 58). (eigen onderlijning)

De partijen betogen niet dat UNRWA heeft opgehouden te bestaan.

Het gaat er dus om, overeenkomstig voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie, te bepalen of een gebeurtenis aangaande UNRWA deze organisatie in het algemeen rechtstreeks in een toestand brengt waarin hij thans niet in staat is zijn opdracht te vervullen ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon die onder zijn bescherming staan.

Om deze vraag te beantwoorden, kan de Raad alleen rekening houden met de informatie die hem door de partijen is verstrekt.

In wezen blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat UNRWA reeds vijf jaar met ernstige financiële problemen te kampen heeft, die het hebben gedwongen zijn bijstand te verminderen of te herzien, en dat deze problemen in het jaar 2020 nog zijn verergerd door nieuwe begrotingsmoeilijkheden, die met name verband houden met de Covid-19 pandemie. Bovendien had die pandemie ook zeer grote gevolgen voor de praktische mogelijkheden van UNRWA om bijstand te verlenen aan de onder zijn mandaat vallende Palestijnse vluchtelingen die in Libanon verblijven. Het argument, niet anders gestaafd dan door een loutere onnauwkeurige verwijzing naar de website van UNRWA, dat, zoals het agentschap op zijn website verklaart, nog steeds UNRWA-diensten worden verleend (COI, p. 13), doet niets af aan deze bevindingen. De Raad leest overigens in de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and its impact on programmes*” van 23 februari 2021 dat UNRWA op 28 januari 2021 verklaarde dat het een financieringscrisis verwacht vanaf maart 2021 en dat het verwachte tekort op grotere schaal kan leiden tot de financiële ineenstorting van het agentschap. UNRWA houdt hierbij rekening met het vooruitzicht van de hervatting van de Amerikaanse financiering en verwacht dus een iets hoger inkomen dan in 2020, maar stelt dat deze lichte stijging van de fondsen de enorme verplichtingen van het agentschap niet zal kunnen dekken. UNRWA verwacht voor 2021 en budgettekort van meer dan 200 miljoen dollar (COI, p. 13).

Wat de stelling van verwerende partij betreft dat de activiteiten van UNRWA, waarvan het mandaat tot 2023 is verlengd, in wezen niet zijn gestaakt en dat dit agentschap zijn opdracht blijft vervullen ondanks de aanzienlijke moeilijkheden die het ondervindt, is de Raad van oordeel dat de informatie in de COI Focus van 23 februari 2021 van dien aard is dat deze stelling aanzienlijk wordt afgezwakt. In dit informatierapport wordt namelijk herhaaldelijk duidelijk gemaakt dat UNRWA, zoals het op zijn website verklaart, weliswaar zijn diensten blijft verlenen, maar dat het huidige budgettaire klimaat het dwingt tot aanzienlijke besnoeiingen op de uitgaven, herschikkingen van middelen en financiële opportuniteiten, die inderdaad gevolgen hebben gehad voor de bijstand die het geacht wordt te verlenen uit hoofde van zijn mandaat, in het bijzonder met betrekking tot basisbehoeften als gezondheidszorg, elementaire voedselhulp en financiële bijstand, en een waardige en veilige leefomgeving. In het rapport wordt het volgende geconstateerd: (i) de infrastructuurwerkzaamheden zijn stopgezet en de humanitaire hulpverlening is teruggeschroefd, waarbij de dienstverlening tot het minimum is beperkt (p. 8); (ii) de armoede is toegenomen en bepaalde diensten zijn beperkt tot de meest kwetsbaren, de kwaliteit van de gezondheidszorg is verslechterd, en de secundaire en tertiaire zorg wordt uitbesteed aan particuliere ziekenhuizen zonder garantie op vergoeding (p. 9 en p. 14); (iii) financiële steun onder het bestaansminimum, bevrozing van nieuwe begunstigden en uitstel van het onderhoud van gebouwen en infrastructuurwerkzaamheden (p. 18). Wat meer bepaald de situatie in Libanon betreft (p. 27-32), blijkt uit de COI dat het land zijn grootste crisis in zijn recente geschiedenis kent. Libanon kampt met een grote economische, sociaal-politieke en een gezondheids crisis, die ingevolge de Covid-19 crisis enkel maar groter is geworden en die de meest kwetsbaren, waaronder de Palestijnse vluchtelingen, het

hardste treft. Blijkens de meest recente informatie waar in het rapport naar wordt verwezen, is de werkloosheid onder Palestijnen actief op de Libanese arbeidsmarkt, als gevolg van de pandemie, van zestig naar/tot negentig procent gestegen. Waar ongeveer vijftig procent van de Libanese bevolking momenteel onder de armoedegrens leeft, gaat het in de Palestijnse vluchtelingenkampen zelfs om negentig procent. Meer en meer mensen vragen dan ook om hulp aan UNRWA, terwijl het agentschap zelf momenteel met een grote financiële crisis heeft af te rekenen en er zelfs niet in slaagt om nieuwe aanvragen in te willigen. Zoals het agentschap zelf aangeeft, dreigt UNRWA bovendien verder te snoeien in zijn diensten als er geen extra financiën komen. De Covid-19 pandemie zet niet enkel de arbeidsmarkt onder druk, maar belast daarnaast voorts o.a. de gezondheidsdiensten die UNRWA voorziet in de twaalf Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon, waar *social distance* sowieso al erg moeilijk dan wel onmogelijk is daar de kampen overbevolkt zijn. Op het gebied van het onderwijs dat UNRWA biedt, zorgen de Covid-19 pandemie en techn(olog)ische beperkingen ervoor dat vele studenten uit de boot vallen, aangezien zij niet kunnen deelnemen aan (online) afstandsonderwijs. Een tweehonderdvijftig-tal leerkrachten dreigt bovendien hun job te verliezen en er wordt voorts ook op andere manieren in de onderwijsvoorzieningen van UNRWA gesnoeid. Dergelijke besparingen treffen in het bijzonder de meest kwetsbare studenten en dragen meer in het algemeen bij tot een daling van het onderwijsniveau. Verder blijkt onder meer nog uit de informatie dat UNRWA sedert mei 2020 niet meer over de middelen beschikt om zijn financiële bijdrage van 112 000 Libanese pond aan Palestijnse vluchtelingen te (kunnen blijven) verzekeren, als antwoord op en ondanks de groeiende economische druk ingevolge de lockdown maatregelen.

Concluderend merkt de Raad op dat in Libanon slechts minimale diensten door UNRWA worden gehandhaafd.

In de bestreden beslissing betoogt verwerende partij dat deze situatie de conclusie uitsluit dat de bijstand van het UNRWA zou zijn stopgezet. Beweren dat UNRWA heden zijn opdracht niet vervult, gaat naar het oordeel van verwerende partij voorbij aan de realiteit van de inspanningen die worden geleverd, waarbij UNRWA alle mogelijke kanalen aanspreekt om bijkomende fondsen te werven en tegelijkertijd een reeks maatregelen heeft getroffen in afwachting van de internationale conferentie die voor april 2021 is gepland. Volgens verwerende partij is de dienstverlening weliswaar minimaal, maar niet stopgezet, waarbij zij erop wijst dat rekening dient te worden gehouden met de feitelijke gegevens en de kerntaken nog altijd worden uitgevoerd. Ze wijst er in dit verband voorts op dat noch de Algemene Vergadering van de VN, noch UNRWA zelf hebben aangegeven dat het agentschap geen bijstand meer kan verlenen, en meent dat de tijdelijke opschorting van bepaalde taken niet wil zeggen dat UNRWA geen bijstand meer verleent.

De Raad herinnert eraan dat de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, evenals de andere daarin opgenomen uitsluitingsclausules, strikt moet worden uitgelegd (zie het arrest *El Kot e.a.*, reeds aangehaald, § 47). Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de beëindiging van de activiteiten van UNRWA definitief of volledig moet zijn, opdat de verzoeker van de volledige uitwerking van het Vluchtelingenverdrag zou kunnen genieten.

De enkele vaststelling dat UNRWA op de dag waarop de Raad zijn besluit neemt, in het algemeen niet in staat is zijn taken uit te voeren, volstaat om te concluderen dat verzoekende partij recht heeft op erkenning als vluchteling, ook al is deze beëindiging niet noodzakelijkerwijs definitief.

Wat betreft de verwijzing in de bestreden beslissing naar de aankondiging van de Verenigde Staten op 7 april 2021 om een bijdrage te leveren van 150 miljoen dollar ter ondersteuning van diensten van de UNRWA en de vermelding in voornoemde COI Focus van de eventuele hervatting van de financiering van de UNRWA door de Verenigde Staten van Amerika, waarbij expliciet wordt vermeld dat president Biden niet heeft gezegd wanneer en of de UNRWA-financiering zou terugkeren naar het vorige niveau (p. 12), is de Raad van oordeel dat hij zich, rekening houdende met de informatie waarover hij thans beschikt, moet uitspreken over de huidige situatie van UNRWA, zonder rekening te houden met onzekere toekomstige elementen (zie hierboven, de rechtspraak van het HvJ). Verwerende partij benadrukt in de bestreden beslissing overigens ook zelf dat veronderstellingen of speculaties over wat er in de nabije of verdere toekomst zou kunnen gebeuren niet in overweging kunnen worden genomen.

Voorts merkt de Raad op dat de huidige stopzetting van de bijstand van UNRWA van onvoorspelbare duur is. De in dit stadium nog zeer hypothetische omstandigheid dat het functioneren van UNRWA in de toekomst zou kunnen verbeteren, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA in Libanon een zodanig niveau heeft bereikt dat, hoewel het agentschap zijn aanwezigheid in Libanon niet formeel heeft stopgezet, het in de praktijk met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkterrein.

Hoewel deze analyse niet uitsluit dat verwerende partij aantoont dat verzoeker daadwerkelijk bijstand van UNRWA ontvangt wegens bijzondere omstandigheden, ziet de Raad in het administratief dossier noch in het rechtsplegingsdossier enige aanwijzing waaruit blijkt dat dit in het onderhavige geval het geval zou zijn.

In zoverre verwerende partij nog meent dat verzoeker moet aantonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit, dan wel bij een terugkeer naar het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond/zal bevinden en het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast, dat hij derhalve moet aantonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen en dat uit de door hem afgelegde verklaringen niet kan worden afgeleid dat de maatregelen die UNRWA getroffen heeft concrete gevolgen voor hem heeft en hij hierdoor in een situatie van persoonlijke onveiligheid zou terechtkomen, te meer hij bepaalde diensten, zoals de medische bijstand, niet heeft gevraagd omdat hij daar persoonlijk geen nood aan heeft, herinnert de Raad er vooreerst aan dat in de zaak *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* het Hof van Justitie van oordeel was dat de registratie bij UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA werd verkregen (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*: “51 Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D, van het verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten.

52 Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren. (...)” Hieruit volgt dat het bewijs van daadwerkelijke bijstand wordt geleverd door de registratie bij UNRWA of door elk ander middel.

Dit wordt niet tegengesproken in het arrest *El Kott* (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*), waar wordt onderzocht onder welke omstandigheden de uitsluitingsgrond uit artikel 1D niet (meer) van toepassing is: “49 Dat voornoemde bepaling van het Verdrag van Genève, waar artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van richtlijn 2004/83 naar verwijst, zich beperkt tot het uitsluiten van de werkingssfeer ervan van de personen die „thans” bescherming of bijstand „genieten” van dergelijke andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, kan niet aldus worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin het UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. (...)

52 Bijgevolg moet artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van de richtlijn aldus worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die, zoals verzoekers in het hoofdgeding, die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielverzoek in een lidstaat, voor zover die bijstand evenwel niet is opgehouden in de zin van de tweede volzin van datzelfde lid 1, sub a. (...)

55 Aangezien het loutere feit dat de aanvrager van de vluchtelingenstatus het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, verlaat, ongeacht de reden van dat vertrek, de in artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van richtlijn 2004/83 neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet kan beëindigen, dient te worden bepaald onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden in de zin van de tweede volzin van die bepaling.

56 Dienaangaande moet worden vastgesteld dat niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand in de zin van de tweede volzin van dat artikel 12, lid 1, sub a, maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen.

57 Uit de woorden „[i]s die bescherming of bijstand [...] opgehouden” die de tweede volzin van artikel 12, lid 1, sub a, van richtlijn 2004/83 inleiden, volgt namelijk dat het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand is die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen.

58 Hoewel de bovenvermelde woorden op zich beschouwd aldus kunnen worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen, vereisen de woorden „om welke reden ook” die erop volgen in die tweede volzin echter dat deze aldus wordt uitgelegd dat de reden voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten. (...)

63 (...) moet worden aangenomen dat een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin het UNRWA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.”

Het standpunt van het Hof van Justitie in het arrest *Bolbol* dat een registratie bij UNRWA toereikend bewijs vormt dat daadwerkelijke hulp wordt genoten, wordt evenmin tegengesproken in de zaak *Alheto* (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia zo behantsite*), waar het Hof voor recht verklaarde dat “Artikel 12, lid 1, onder a), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 10, lid 2, van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, moet aldus worden uitgelegd dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een persoon die bij de Organisatie van de Verenigde Naties voor Hulpverlening aan Palestijnse Vluchtelingen in het Nabije Oosten (UNRWA) is geregistreerd, onderzoek vereist naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet (...).” Het Hof wijzigt hiermee immers niets aan zijn eerdere rechtspraak dat het bewijs van daadwerkelijke bijstand wordt geleverd, hetzij door de registratie bij UNRWA aan te tonen, hetzij door elk ander middel.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een verblijfsrecht had in Libanon en er UNRWA-geregistreerd is, hetgeen in de bestreden beslissing en ter terechtzitting ook niet wordt betwist. Dat verzoeker verklaart dat hij voor (het ogenblik van) zijn vertrek uit Libanon er zelf voor koos om geen beroep te doen op de medische bijstand van UNRWA aangezien deze naar zijn inziens ontoereikend zou zijn en hij evenmin beroep deed op UNRWA voor financiële bijstand daar zijn gezin over voldoende financiële middelen beschikte om in hun eigen onderhoud te kunnen voorzien, wijzigt niets aan het voorgaande. In dit verband dient het standpunt van het Hof van Justitie in het arrest *Bolbol* te worden onderstreept dat de registratie bij UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA werd verkregen. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, dient aldus te worden vastgesteld dat verzoeker, na daadwerkelijk de bescherming of bijstand van UNRWA te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en dat bijgevolg de bijstand van UNRWA in zijn hoofdte is opgehouden.

Verwerende partij lijkt hierbij ook uit het oog te verliezen dat UNRWA niet louter materiële bijstand verleent maar meer algemeen tot taak heeft het welzijn en de menselijke ontwikkeling van de Palestijnse vluchtelingen te dienen. Zoals ook wordt benadrukt door het Hof van Justitie in de zaak *Alheto* (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia zo behantsite*) is UNRWA opgericht voor de bescherming en de bijstand in de Gazastrook, de Westelijke Jordaanoever, Jordanië, Libanon en Syrië, van Palestijnen in hun hoedanigheid van “vluchtelingen uit Palestina”. Eenieder die, zoals verzoeker, bij UNRWA is geregistreerd, dient dus in aanmerking te komen voor bescherming en bijstand van deze organisatie ten behoeve van zijn welzijn als vluchteling (§ 6 en § 84). Het Hof wees eerder ook al op de doelstelling van artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU, die met name de bedoeling heeft om Palestijnse vluchtelingen blijvende bescherming te bieden door middel van een daadwerkelijke bescherming of bijstand en niet alleen door het bestaan te waarborgen van organen of instellingen die belast zijn met het verlenen van die bijstand of bescherming, zoals tevens blijkt uit paragraaf 20 van resolutie 302 (IV) *juncto* paragraaf 6 van resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 60). De Raad herinnert ook aan de doelstelling van artikel 1 D

van het Verdrag van Genève, waar artikel 12, lid 1, sub a, van richtlijn 2011/95 naar verwijst, namelijk enerzijds al diegenen die de door UNRWA verleende bijstand genieten van de toepassing van dit verdrag uit te sluiten en anderzijds blijvende bescherming bieden aan Palestijnse vluchtelingen, in die hoedanigheid, totdat hun positie definitief is geregeld overeenkomstig de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 62). Het staat vast dat de positie van de personen die UNRWA-bijstand genieten tot op heden niet definitief is geregeld.

Tot slot blijkt uit het administratief dossier niet dat op verzoeker een andere uitsluitingsclausule van toepassing is dan die van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden hervormd en verzoekende partij dient te worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 1, D, tweede alinea van het Vluchtelingenverdrag.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET